

Дискусија на:

<http://facebookreporter.org/2016/03/13/%D0%B2%D0%B8%D0%B4%D0%BE%D1%98%D0%B5-%D0%BC%D0%B0%D1%80%D1%98%D0%B0%D0%BD%D0%BE%D0%B2%D0%B8%D1%9B-%D0%BF%D0%B8%D1%88%D0%B8-%D0%B8-%D0%B3%D0%BE%D0%B2%D0%BE%D1%80%D0%B8-%D1%81%D1%80%D0%B1%D1%81/>

14 03 2015

ДА ЈЕ ЧОВЕК НАПИСАО САВРШЕНУ КЊИГУ ВЕЗАО БИХ СИ КАМЕН ОКО ВРАТА И СКОЧИО У РЕКУ.

Виљем Фокнер

Не постоји ни једно уметничко, научно, политичко, ..., човеково дело које не сме да буде подвргнуто објективној провери. Наша Вера не дозвољава идолопоклонство. И наука га не прихвата. Само оно дело које издржи све провере има трајну вредност. На пример Њутново фундаментално дело: "**Математичка начела природне филозофије**" је дело које је издржало све критике (укључујући и Ајнштајново подсмевање и беспошtedну критику за коју је доказано да је погрешна). Зато и дело Вука Стефановића Караџића може слободно да се проверава.

Износим вам славопојку Србском језику у првој половини 19. века (пре Вукове реформе) француског професора славистике у Паризу Сипријана Робера (скенер копију оригинала можете видети на:

http://www.ssssseternal.org/yahoo_site_admin/assets/docs/1852CyprRbr_LngSerbToutSve.7383350.pdf):

Може да се тврди, да обиље самогласника, срећно спајање благих и оштрих гласова, чини Србски језик да је истовремено најхармоничнији и најхрабрији, најмекши и најмужевнији од словенских језика. Он наређује с више чврстине него Руски језик, он лепрша, милује, звучи с више благости него Пољски језик; он зна да по потреби судари између себе звуке са израженијом строгошћу него Чешки језик.

Превод с Француског језика из књиге од Сипријана Робера:

Cyprien Robert, Le monde slave, I, Paris: Passard, Libraire-Edtiteur; стр. 95, 1852.

Књига се налази у Француској националној библиотеци у Паризу и доступна је само научним истраживачима на лицу места.

Вук је нашем језику дао германску крутост! Изгубили смо његову мелодичност, вероватно заувек.

Истину о Вуковој реформи нашег језика је документовано изложио Милослав САМАРЦИЋ у књизи: "ТАЈНЕ ВУКОВЕ РЕФОРМЕ" штампане у само 500 примерака.

Нема никаквог оправдања да СРБИ не поштују граматичко правило:

Ако је корен изведене речи властита именица онда се он не мења у изведеној речи.

СРБ је властита именица која је корен следећих изведених речи и зато не сме у њима да се мења: СРБкиња, СРБство, СРБски,.... И сам Вук је у почетку то поштовао. О значењу властите именице СРБ видети на: <http://www.ssssseternal.org>

Они који дају предност правилу о изједначавању сугласника по звучности над претходним правилом нека објасне зашто то чине када је СРБ у питању, а не, нпр, кад је у питању *хаБСбуршки надвојвода*.

Је ли то они чине да би се величао "СРП и ЧЕКИЋ"? Али, зашто онда и наша Црква даје отпор: СРПска православна црква, уместо: СРБска православна црква? Поготово: СРПска академија наука и уметности, уместо да гласи: СРБска академија наука и уметности (они су склони да се зове само безлично: Академија наука и уметности).

Мени је посебно запрепашћујуће колики отпор пружају лингвисти, песници, књижевници зато што су их тако (ПОГРЕШНО) учили или зато што су они половично научили (научили само друго а не и прво овде наведено граматичко правило).

Има доста примера у нашем језику у којима се јавља сукоб два граматичка правила, као у овом случају. Даје се предност суштини. У овом случају, апсолутну предност има прво правило овде наведено.

Имам утисак да генерације млађе од моје нису у нашој граматици учили за прво овде наведено правило(?!). Или сам ја имао срећу да ми предаје један одличан професор Србског језика.

Када смо 2005./2006. предлагали Народној скупштини да наш језик буде званичан и службени језик у Републици Србији, била су два предлога, у свему идентична, осим по овом питању. Један предлог је био да СРПски језик буде званичан и службени, а други да СРБски то буде. Ако се питате да ли одлуку о томе треба Скупштина да донесе, сетимо се да је Вукова реформа уведена наредбом Кнеза (чини ми се кнез Михајла). Школовани, образовани, Срби, укључујући и Његоша, нису прихватили Вукову реформу. Сви су били одбили Копитарев позив да је спроведу. Вук је био самоук, нешколован. Свака му част и наше дивљење за све што је учинио, али није све то безгрешно. Ништа се не ремети његова реформа ни правопис ако се пише и изговара: СРБство, СРБкиња, СРБски.... Када је нагасак на СРБ онда нема никакве тешкоће за изговор. Напомињем да то важи и за ШВАБУ: ШВАБА повлачи ШВАБски, а не ШВАПски, ШВАБче а не ШВАПче.

Што упита неко:

Шта значи: СРПСКИ НОЖ ЈЕ ТУП?

Ако је примењено правило изједначавања по звучности онда то значи да је нож СРБА туп, а ако није примењено то правило онда то значи да је нож СРПА туп.

СРБ није био ни туп ни глуп човек. Напротив.

Љубомир Т. Грујић